

vejende Del af den næringsdrivende Mellemstand har kun en Omsætning af 20—30 000 Kr. om Aaret. Brugsforeningernes Omsætning betyder altsaa, at ca. 6 000 selvstændige skatteydende næringsdrivende overflødiggøres. Vilde det da være andet end en simpel Retfærdighedshandling, om man fra Statens Side nu krævede en effektiv Beskatning, som stillede dem paa lige Fod med deres Konkurrenter? Det, jeg ønsker beskattet hos Brugsforeninger, Andelsselskaber og Produktionsforeninger, er den Del af Virksomheden, der konkurrerer med det private Initiativ. Jeg har meget vel set de Skræmmebilleder, der opstilles saa vel fra den ærede Ordfører for det radikale Venstre som fra Socialdemokratiets Ordfører, nemlig at selv om der blev indført en Beskatning af Brugsforeningerne, vilde den intet Udbytte give. Men det vilde jeg hilse med Glæde, thi saa vilde vi netop være naaet til, at vi kom til at staa paa lige Fod. For en stor Del beror Brugsforeningernes Vækst og Trivsel nemlig netop paa det Udbytte, de udbetaler til deres Medlemmer. Den Dag, de ikke længere kan betale det Udbytte, svækkes de i deres Konkurrence med det private Initiativ. Jeg vil gentage her i denne Sal, hvad jeg tidligere har sagt, at Brugsforeningsbevægelsen er nu en Gang ikke en filantropisk Bevægelse, men det er et Foretagende, som tilstræber økonomisk Vinding for sine Medlemmer, og saa længe de gør det, forekommer det mig at være et rent og skært Retfærdighedskrav, at de bliver ligestillet med os, og jeg forstaar ikke ganske den moderlige Kærlighed, der i Grunden er strømmet ud af den ærede Ordfører for det radikale Venstre, idet han sagde, at det kun var af særlig Bevaagenhed for Handelsstanden, at man ikke vilde beskatte Brugsforeninger. Jeg tør sige paa Detailhandlerstandens samlede Organisationers Vegne, at vi sætter ikke nogen Pris paa denne moderlige Kærlighed. Vi ønsker kun, hvad jeg atter og atter har fremhævet, at faa Brugsforeningerne stillet paa lige Fod med os. Jeg skal tilføje, at fordi jeg ikke ved denne Lejlighed kan faa mit Krav gennemført, skal jeg alligevel ikke, som jeg antydede i mine Indledningsbemærkninger, afholde mig fra at stemme for Lovforslagene om Indkomst- og Formueskat til Staten og om overordentlig Indkomstskat til Staten. Kan jeg ikke faa min Villie denne Gang, vil jeg have Lov til atter at stille det samme Krav. Jeg haaber, at en Gang med Tiden vil Lovgivningsmagten paa tilfredsstillende Maade opfylde de Krav, som

rettes til den i dette for Næringslivet saa vigtige Spørgsmaal.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal stræbe efter at fatte mig i stor Korthed. Jeg antager, at alle ærede Medlemmer vil være enige med mig i, at det vil være formaalstjenligt, om denne Debat kan ende i Dag, men efter den Længde, som Forhandlingerne allerede har antaget, vil det vanskeligt kunne lade sig gøre, hvis jeg vilde udbyde alle de Spørgsmaal, som er kastede ind i Debatten, og som vel berører Ændringsforslagene, men paa den anden Side ogsaa kan minde noget om en Førstebehandling.

Min Opgave har været den at skaffe, saa vidt det stod til mig, Enighed om Lovforslagene. Det har været den samme Opgave, jeg har haft, hver Gang jeg har fremsat Skattelovforslag i de sidst forløbne 4—5 Aar. Det er lykkedes mig at faa Partierne, i alt Fald 3 Partier, til at enes paa en saadan Maade, at der skabtes et Flertal for Lovforslagene; og som det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) sagde: det var et uafviseligt Krav fra min Side, at Skattelovforslagene maatte gennemføres. Derfor har jeg altsaa ikke alene kunnet give efter for Indvendinger, der er gjorte mod Lovforslagene, men har selv stillet Ændringsforslag i den Hensigt at skabe Enighed. Jeg har kunnet slaa af paa de Forordringer, jeg har stillet. Naar den ærede Ordfører for Mindretallet (Korsgaard) mindede om, at jeg havde udtalt, at 200 Mill. Kr.'s Skatteindtægt var fornøden, selv om Fred opnaaedes, saa er det vistnok rigtigt, skønt jeg ikke nøjagtigt husker, hvilke Udtryk jeg har brugt. Men intet Menneske vil dog kunne undre sig over, at Stillingen ogsaa for Finansministeren er blevet anderledes nu, hvor disse Lovforslag er til endelig Behandling, end den var ved Lovforslagenes Fremsettelse den 4. Oktober. Der var ingen her i denne Sal, og vel overhovedet ikke mange Mennesker i Verden, der mente, at 2 Maaneder efter skulde man kunne betragte Verdenskrigen som fuldt afsluttet, selv om de Tilstande, som Verdenskrigen har frembragt, ikke paa samme Tid er endt. Altsaa, jeg kunde ikke lade være med at lade mig paavirke af, at man maatte gaa ud fra den Mulighed, at Krigstilstanden maaske varede hele det kommende Finansaar — jeg har ogsaa fremhævet dette, og ingen kunde den Gang bestemt modsige, at denne Mulighed fandtes. Dernæst har jeg nu maattet lade mig paavirke af, at man nu kan gaa ud fra, at der slet ingen Krigstilstand er i det